מוקדש למי שלא יודע

באמצע ישיבת המערכת האחרונה שאלה אותי אורנה גלזן, כתבת האופנה שלנו, בלחש בלחש (כדי שהעורך לא יתעצבן), איך מורידים מסטיק מבגד. עניתי לה. אורנה אמרה תודה ושאלה למה אני לא כותבת דברים כאלה במדור. זה מפני שאני בטוחה שכל העולם כבר יודע דברים כאלה. אז החלטנו, אורנה ואני, שכל פעם שתהיה לי איזו עצה מהסוג שלפי דעתי כל אחד יודע, אקדיש אותה במיוחד לאורנה.

אז בקשר למסטיק. מכניסים את הבגד הנגוע לתוך הפריזר לשעתיים־שלוש. המסטיק קופא, ואז מורידים אותו בעדינות עם סכין למריחה (לא סכין חד מדי, כי אז ילך המסטיק עם הבגד). אחרי פעולה א', אם נשארים עוד סימנים קלים על הבגד, משפשפים אותו בחתיכת צמר גפן טבולה בבנזין. מה, לא ידעתם את זה?

אם את עניין המסטיק לא ידעתם, אולי אתם גם לא יודעים איך מורידים זפת מהרגליים אחרי בילוי בים? מה, ברצינות? אז מה עשיתם עד היום?

שלב א' — מתיישבים באמבטיה.

שלב ב' — משפשפים את הרגליים בסינטבון שקונים בכל מכולת.

שלב ג' — (שלב ההפתעה) את השאריות שנשארו גם אחרי הסינטבון, משפשפים בנייר אלומיניום של חמאה. זאת אומרת, כשאתם מעבירים חמאה מהנייר שלה לכלי הפלסטיק או הזכוכית, אתם לא זורקים את הנייר לאשפה, אלא מאחסנים אותו בפריזר, עד שמתמלאות לכם הרגליים בזפת. זו המצאה שעוברת אצלנו במישפחה בירושה. פחות או יותר הירושה היחידה שקיבלתי ממשפחת בעלי, חוץ מהרגליים העקומות של הילדים שלי.

ואחרון אחרון חביב, עצה לאנשים שלא יכולים להשתמש בשמפו לחפיפת שער, מכל מיני סיבות. יש אנשים כאלה, אני מכירה אחת שגם סיפרה לי את הסיפר הבא:

ובכן, האלרגיים לשמפו חייבים לחפוף את ראשיהם בסבון בסיסי, כלומר סבון כביסה, שלא מכיל חומרים מסויימים שמכיל שמפו, ואני לא רוצה להיכנס לפרטים כי זה מסובך. בקיצור, אחרי החפיפה בסבון־כביסה, השיער יוצא נקי מאוד, אלא שחסר לו הברק. ומי רוצה להסתובב ברחובות בלי ברק? אז לוקחים איזה פיילה, שופכים לתוכה מים פושרים וכוס אחת של חומץ. מערבבים ביד, ומכניסים את הראש הרטוב והבלתי־נוצץ לתוך הפיילה. שוטפים את כל השיער במיים עם החומץ, ובא לציון גואל ולשיער ברק. מי שלא אוהב את ריח החומץ שירדוף אותו, שישים כמה טיפות בושם מאחורי האוזניים. זהו. נגמרו לי העצות להיום.

תודה

אני לא זוכרת אם כבר כתבתי כמה עם ישראל מרגיז אותי. העם הזה נוסע בכבישים כאילו הוא שואט בשדות הקרב, לא שומר על רכוש ציבורי, חצי מהעם תמיד צועק ורב עם החצי השני, נידחף לתורים. אני לא יודעת אם כבר כתבתי על חוסר הנימוס ועל חוסר הסובלנות לאנשים אחרים, או על הפקידים שממררים את חיי האזרחים בהנאה סאדיסטית (דוגמאות במדור הבא). לא זוכרת אם כתבתי על זה, אבל מה שבטוח הוא שאני חושבת את זה.

הנה מה שקרה אתמול. לקחתי את הילדים הטובים שלי לראות סרט בקולנוע חן וכדי שהבילוי יהיה מושלם, צריך אחרי הסרט לאכול פיצה ולשתות קולה. על יד הקולנוע יש רחבה יפה עם שולחנות וכסאות. התיישבנו שם והזמנו מטעמים. השולחן היה מלוכלך, הפיצה מגעילה והשרות סוג ד', הכל בשביל להוכיח לי שעם ישראל זה משהו בינוני.

ואז החליט בני הגדול ללכת 50 מטר ולראות את המיזרקה של כיכר דיזנגוף. אמרתי לו שייזהר, כי כך אני גומרת כל מישפט. הוא הלך, ואני הזמנתי כוס קפה קר וביליתי שבע דקות של שלווה. אחרי שבע דקות ראיתי התקהלות על יד הגדר של כיכר דיזנגוף. בחיי, שאם הילד שלי לא היה בכיכר לא הייתי גם אני רצה לראות מה קרה. אבל רצתי, ומה שראיתי היה בני בכורי הנחמד מקוע בין הברזלים של המעקה בלי יכולת להוציא את ראשו. ב־20 השניות שלקח לי להגיע עד הגדר הלוחצת על בני, כבר היו שם עשרה אנשים. שני צעירים משכו בכל הכוח את הברזלים כדי להרחיב את הפתח. איש אחד, שלא ידע שאמו של הנצור כבר נמצאת במקום, רץ לבית־הקפה שממול והביא כוס שתיה קרה, כדי שהילד יוכל לשתות משהו ברגע שישתחרר. אשה אחת עמדה על יד הילד וסיפרה לו סיפורים מצחיקים. כדי שלא יכנס לפאניקה וזה עזר. הוא התחיל לצחוק המטומטם הקטן.

עמדתי שם, מסתכלת על בני התקוע והצוחק וחשבתי לעצמי שבעצם אני לא בן־אדם בגלל הדברים שאני חושבת לפעמים על היהודים. הגעתי למסקנה שאני מאוד גאה באלה הלא־תמיד מנומסים. אם יש איזו צרה — ולמי אין לפעמים — בדיוק אלה הם האנשים שהייתי רוצה שיהיו על ידי. כשהילד השתחרר סוף סוף ואני הודיתי לכולם, ניגש אלי איש וביקש ממני לחכות רגע. הוא רץ, הביא כוס מים ושפך אותה מאחורי גבו של בני. הוא אמר שזה מאוד חשוב נגד עין הרע.

תודה לכל האנשים הנהדרים שהיו בכיכר דיזנגוף באחרי הצהריים של 28.7.83.

שבוע הילדה היפה

מהחנות קלאס ביקשו ממני להודיע, שמתוך התחשבות בנשים הלא־נוסעות לחו"ל, הם החליטו לערוך מדי שבוע מכירת דברים המיובאים מארץ אחרת. זאת אומרת, שאם יש איזה גברת שנוסעת לחו"ל בעיקר בשביל קניות (אני לא מאמינה שיש בארץ אפילו אשה אחת כזאת) אז קלאס פתרו לה את הבעיה.

האמת היא שזה לא נראה לי כל־כך חשוב להודיע את זה, אבל אלה מהחנות כנראה עשו עלי מחקר מקיף וגילו שמה שהורס בי כל חלקה טובה של עצמאות ושל כוח התנגדות, הן תמונות של ילדים יפים. אז הם שלחו לי את התמונה של הילדה המטרפת הזאת, שאגב איננה למכירה. ולא ברור לי לשבוע של איזו ארץ היא שייכת. טוב, ניצחתם אותי, אבל כל טריק עובד רק פעם אחת.

רווח אבל לא נקי

כבר חודש וחצי שיש חופש גדול לילדים וברדק גדול להורים. אני כבר המצאתי כל מה שמוח עם אי־קיו ממוצע יכול להמציא. ציירנו ביחד, כתבנו מיכתבים, אספנו תמונות של כוכבי תהילה. טיילנו וביקרנו חברים, ניקינו את הבית, סידרנו ארונות (הכל, כולם ביחד, וככה זה נראה) ראינו סרטים, עשינו תשבצים וצעקנו — הם עלי והרבה להיפך.

עכשיו אנחנו מבשלים. החלטתי להתפטר מהצרה הזאת ששמה מיטבח. במקום לפוצץ אותו בטי־אן־טי שמתי שם את שני הילדים ואמרתי להם שיבשלו מה שהם רוצים. חשבתי שככה הרווחתי שקט לחמש שעות. אבל ההמצאות שלהם טובות רק בקשר לצרות. בכל אופן נתתי להם מירשם ושלחתי אותם שוב. הנה המירשם, אם במיקרה גם אתם רוצים להתפטר מהמיטבח ומהילדים גם יחד.

המיצרכים הדרושים: שני ילדים, חבילת ספגטי, שמן, שום, רסק עגבניות ורייה אופטימית על החיים.

ילד אחד אחראי לספגטי. הוא צריך להרתיח את המים ולהכניס לשם את הספגטי, לבשל 15 דקות ולסנן. אי־אפשר לתאר כמה זמן לוקח המיבצע הזה. הילד השני מחמם באותו זמן קצת שמן במחבת, מוסיף לו כמה שיני שום חתוכות וקופסת רסק עגבניות. על זה הוא שופך כוס וחצי מים, מכסה את הסיר ומבשל את הרוטב כמה דקות. הבן שלי אמר שצריך לשים גם הרבה אורגנו, שמיר, פטרוזיליה, מלח ופלפל, והוא צודק כמובן.

בסוף התהליך העצמאי והארוך מאוד של שניהם (לא מבינים בכלל מה לקח להם יותר משעה) מערבבים את התוצרת של שני הילדים, מרוויחים ארוחת־צהריים ומזמינים קבלן לשיפוץ דירות.

משקה אלמוני

הייתי באחת המסיבות האלה שכולם שותים, ואוכלים גבינה צהובה, ואומרים אחד לשני חמישים פעם בשעה „גו.. מה נשמע?" ואחר־כך הם עונים כל הזמן „יופי. מה אצלכם?"

היה נורא משעמם. אי אפשר היה לרקוד, כי חם וחיכף מזיעים. אי אפשר היה לאכול, כי כולם כנראה בדיאטות שונות. אי אפשר היה לדבר ממש, כי היתה מוזיקה כמו בתוך מגבר, אי אפשר היה אפילו לראות בגדים יפים, כי כולם הולכים חצי עירומים ובמיוחד ערומות.

בטח שאפשר היה ללכת הביתה, וזה גם מה שעשינו אחר־כך, אבל כשכבר לוקחים בייבי־סיטר חושבים פעמיים אם לשלוח אותה אחרי שעה.

אני לא מספרת לכם את זה כדי לשעמם אתכם, אלא כדי להגיד לכם שהיה שם משקה קר יוצא מן הכלל, אפילו לאנשים שונאי אלכוהול כמוני. אני יודעת שלפי המשקה בעלת הבית תזהה את המסיבה שלה, אבל מה איכפת לי, אני כבר אמרתי לה שם שזו לא מסיבה לפי טעמי. זה מבלי להזכיר את העובדה שהיא עצמה נראתה לי די משוממת. אז אל תלכו למסיבות בחודש אוגוסט, כי זה כנראה לא יכול להצליח בחום כזה. לעומת זאת, אתם יכולים לנסות ולהכין את המשקה הזה, שאת שמו שכחתי לשאול.

מערבבים בתוך כלי גדול מאוד (אפשר אפילו בתוך אקווריום עגול — אחרי שהוצאתם את הדגים), 1 בקבוק ג'ין, 2 בקבוקי יין לבן (כרמל הוק), 2 קופסות קוקטייל פירות, כוס תרכיז פטל ו־3 בקבוקי סודה גדולים. מוזגים את זה במצקת לתוך כוסות ומוסיפים קוביית קרח. יופי.